

ГИНКОВ ГЛАСНИК

Часопис ученика ОШ “Јован Поповић“

Београд - новембар 2025 - бр.7

Садржај:

- Реч директора	3
- Химна љубави	4
- Педагошки кутак	5
- Водич кроз одрастање	8
- Ученички парламент и вршњачки тим	15
- Вести из наше школе	17
- Изложба дечијих радова, В. Дивљан	22
- Награђивани дечији радови	25
- Трагови	27
- Љубав	29
- Моја школа „Јован Поповић“	32
- Сећање на Владу Дивљана	34
- Химна школе „Јован Поповић“	35

Часопис ученика Основне школе „Јован Поповић“

Уредник часописа: Милица Митровић, наставница српског језика и књижевности

- Графички уредник: Дизајн и фотографије: Марија Ратковић, Ева Гравара, Милица Митровић

- Електронска пошта школе: direktor@jovanpopovic.rs

- Телефон школе: 011 2970-753

Београд, новембар 2025.

РЕЧ ДИРЕКТОРА

Наша школа је место у којем влада међусобно поштовање, толеранција и љубав. Простор у којем се свако дете, наставник и родитељ осећа добродошло, уважено и сигурно. Овде се цени различитост, охрабрује искреност и негује заједништво.

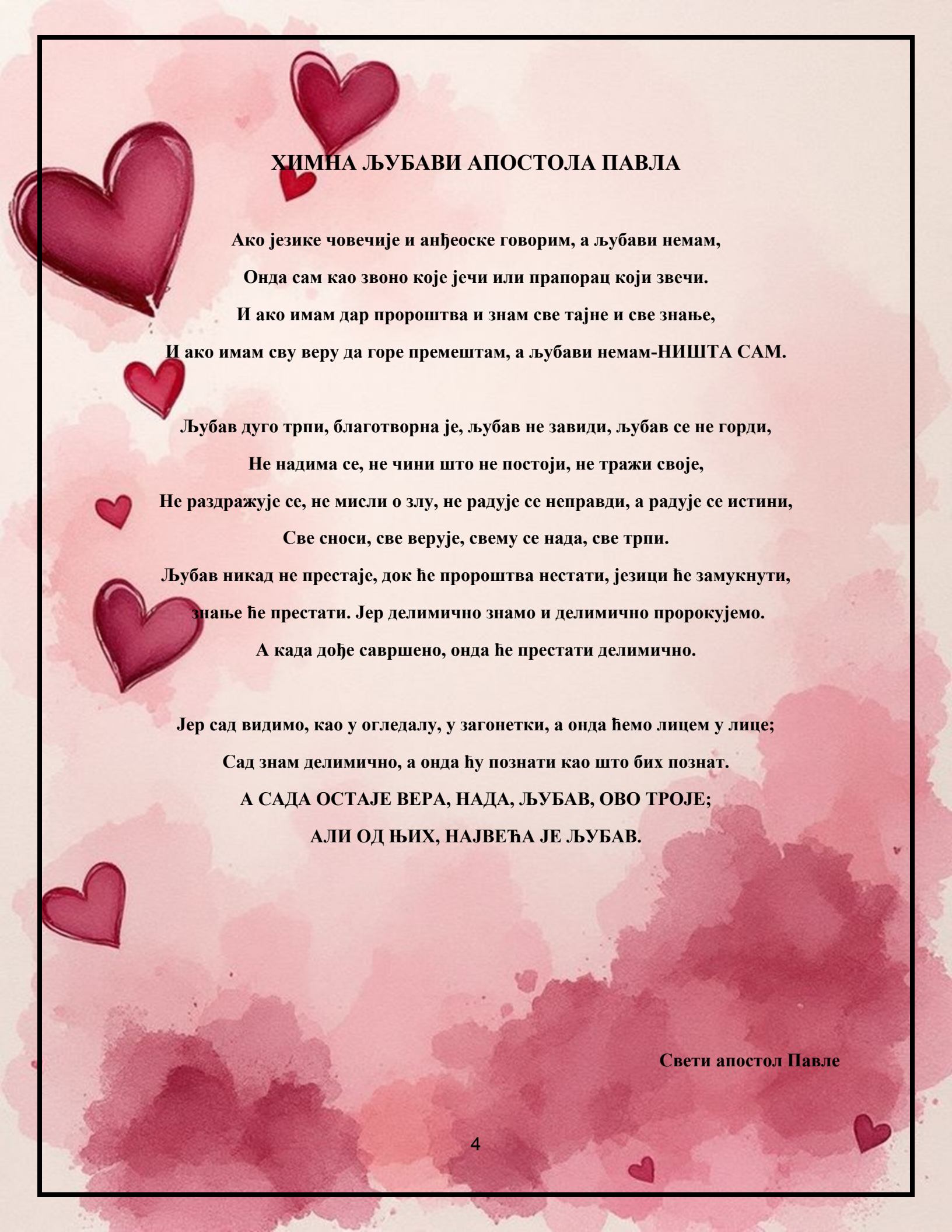
У нашој школи свако има прилику да изрази своје идеје, да покаже таленат и допринесе заједничком циљу – да учимо једни од других и заједно растемо. Верујемо да поштовање почиње осмехом, а пријатељство поверењем, зато градимо односе на разумевању и подршци.

Школа није само место знања, већ и дом у којем се негују вредности које обликују добре, емпатичне и одговорне људе. Место где се сви осећају прихваћено, поштовано и вољено.

Наш школски тим прати савремене трендове, успешно проналази одговоре на сва постављена питања и једнако добро решава све захтеве које са собом носи модерно друштво и модернизација наставе.

**Директор школе,
Иван Ћилерцић**

ХИМНА ЛЈУБАВИ АПОСТОЛА ПАВЛА

Ако језике човечије и анђеоске говорим, а љубави немам,

Онда сам као звоно које јечи или прапорац који звечи.

И ако имам дар пророштва и знам све тајне и све знање,

И ако имам сву веру да горе премештам, а љубави немам-НИШТА САМ.

Љубав дуго трпи, благотворна је, љубав не завиди, љубав се не горди,

Не надима се, не чини што не постоји, не тражи своје,

Не раздражује се, не мисли о злу, не радује се неправди, а радује се истини,

Све сноси, све верује, свему се нада, све трпи.

**Љубав никад не престаје, док ће пророштва нестати, језици ће замукнути,
знање ће престати. Јер делимично знамо и делимично пророкујемо.**

А када дође савршено, онда ће престати делимично.

Јер сад видимо, као у огледалу, у загонетки, а онда ћемо лицем у лице;

Сад знам делимично, а онда ћу познати као што бих познат.

А САДА ОСТАЈЕ ВЕРА, НАДА, ЛЈУБАВ, ОВО ТРОЈЕ;

АЛИ ОД ЊИХ, НАЈВЕЋА ЈЕ ЛЈУБАВ.

Свети апостол Павле

ПЕДАГОШКИ КУТАК:

„КАДА ОЧИ ЗАСИЈАЈУ” – О ЗАЉУБЉИВАЊУ

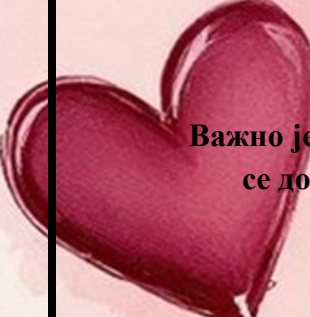
Познат ти је онај чудан осећај кад ти срце брже куца кад неко прође поред тебе? Кад ти лице поцрвени, очи засијају, а у глави одједном - празно? То је то - заљубљивање!

Заљубљивање је један од оних тренутака у животу који не можемо планирати. Деси се изненада - један осмех, један поглед и одједном све делује мало лепше. Срце почне да куца брже, а мисли често „путују“ ка тој особи.

То је један од најлепших и најзанимљивијих фаза одрастања. У том периоду почињемо да учимо шта нам се допада код других, али и ко смо ми сами. Заљубљеност није само „свиђање“ - то је мешавина емоција, снова и маште. Понекад нас подстакне да будемо бољи, пажљивији, насмејанији.

То је потпуно природно. Заљубљеност је део одрастања и учи нас да препознајемо емоције – своје и туђе. Понекад те неко не примети, некад те разочара - и то је сасвим у реду. Свака емоција нас нечему научи. Најважније је да останеш свој и да разумеш да је љубав нешто што се временом учи - баш као и све друго у животу. Кад си тинејџер, све је јаче - и радост и страх. Када сезаљубиш, може се појавити низ осећања која нису увек лака. Неки се плаше да ће бити одбијени, други да ће се осрамотити, а неки једноставно не знају како да покажу шта осећају. Понекад се појави љубомора, несигурност или осећај да ниси довољно добар. Некада је тешко кад се другари шале на твој рачун, или кад ти се чини да те нико не разуме. Све то је нормалан део одрастања и учења о љубави.

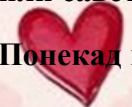

ЉУБАВ КАО ПРОЦЕС

Важно је знати да је заљубљивање само прва фаза љубави. Оно нам показује ко нам се допада и шта нам је важно, али права љубав учи стрпљењу, разумевању и поштовању осећања и друге особе и самог себе.

Шта се деси када кријемо осећања?

Млади понекад скривају симпатије од родитеља - зато што се плаше одбијања, смеха или савета. Лоше стране овог скривања: Ослањамо се само на себе и осећамо се сами.

Понекад направимо погрешан избор зато што нико не може да нам помогне. Тешко је поделити разочарање и патњу када је све тајна.

Савет: Разговор са родитељима, другарима или наставником не значи да ће нас критиковати. Напротив - помаже нам да будемо сигурнији, да боље разумемо осећања и да избегнемо погрешне кораке.

РАЗОЧАРАЊЕ И ПАТЊА

Ниједна симпатија или љубав не иде увек како желимо. Понекад се разочарамо, или осећамо да нас је неко повредио. То је нормално и свако кроз то пролази.

Како превазићи патњу:

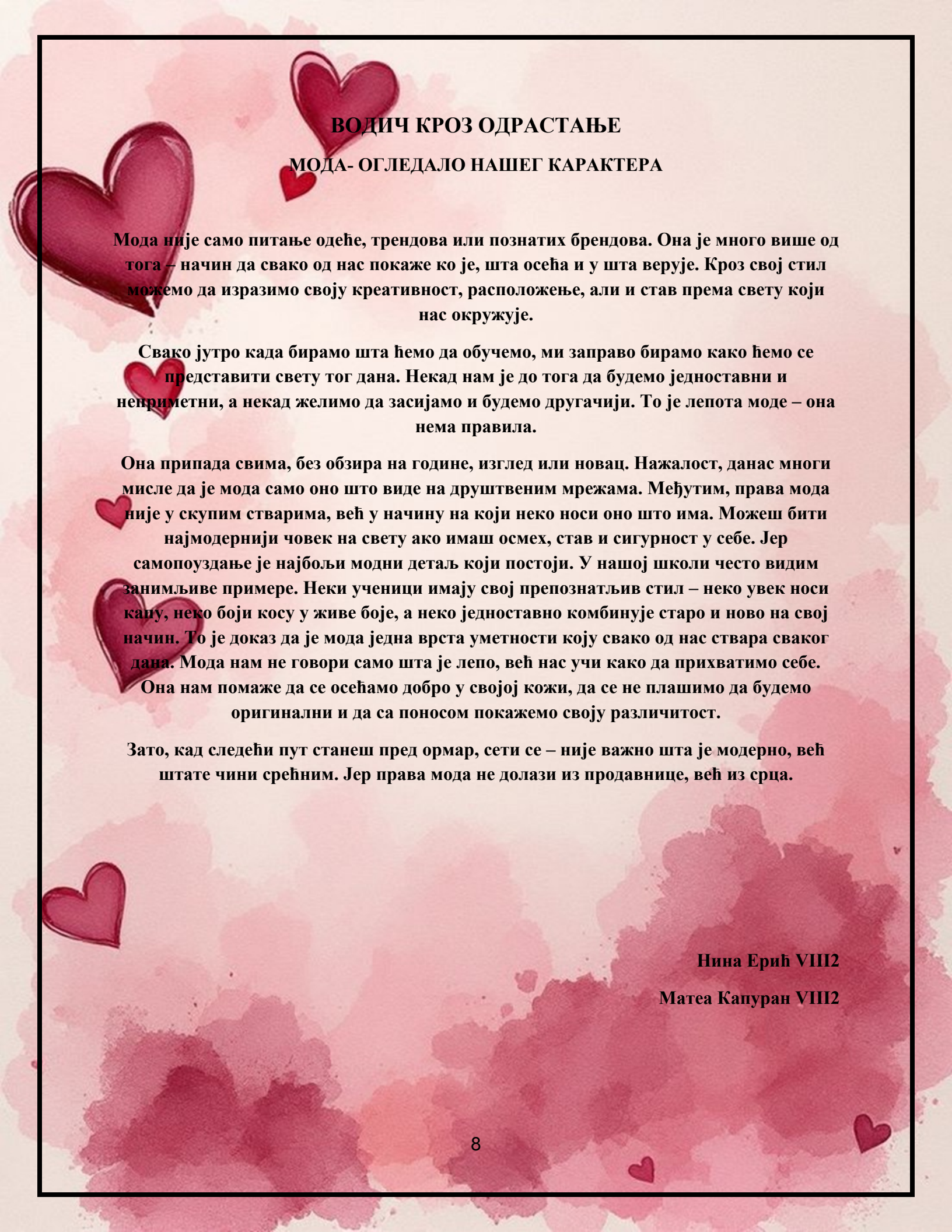
- Разговарај с неким коме верујеш ако ти осећања постану збуњујућа.
 - Не жури. Љубав не тражи доказе, време ће само показати шта је стварно.
 - Не криви себе - неке ствари су ван наше контроле, неке су непредвидиве
 - Поштуј себе и друге. Нико не сме да те исмева или омаловажи због тога што осећаш. Прихвати да се не мора све завршити савршено. Свака ситуација нас нечему научи и приближи зрелости.
 - Не заборави да је лепо кад те неко воли, али још лепше кад волиш и поштујеш себе.
 - Не мораш све да знаш одмах - срце има свој ритам.
 - Брини о себи: хобији, спорт, музика, другови
 - Научи да цениш себе — не пристај на нешто што ти не прија, не дозволи да те неко понижава или повређује. То није љубав. Право пријатељство и љубав почивају на уважавању и поверењу.
-

ПОРУКА РОДИТЕЉИМА:

Родитељима бих поручила да не брину превише. Заљубљивање није “крај света”, већ први корак у разумевању себе и других. Разговор и подршка вреде више него сто савета. Тинејџери пролазе кроз велики унутрашњи свет осећања и понекад им је потребно само мало стрпљења и пажње. Разговор, топлина, загрљај - помажу више него што мислите. Љубав је, ипак, најлепша школа у животу.

Данијела Банићевић, педагог школе

ВОДИЧ КРОЗ ОДРАСТАЊЕ

МОДА- ОГЛЕДАЛО НАШЕГ КАРАКТЕРА

Мода није само питање одеће, трендова или познатих брендова. Она је много више од тога – начин да свако од нас покаже ко је, шта осећа и у шта верује. Кроз свој стил можемо да изразимо своју креативност, расположење, али и став према свету који нас окружује.

Свако јутро када бирамо шта ћемо да обучемо, ми заправо бирамо како ћемо се представити свету тог дана. Некад нам је до тога да будемо једноставни и не приметни, а некад желимо да засијамо и будемо другачији. То је лепота моде – она нема правила.

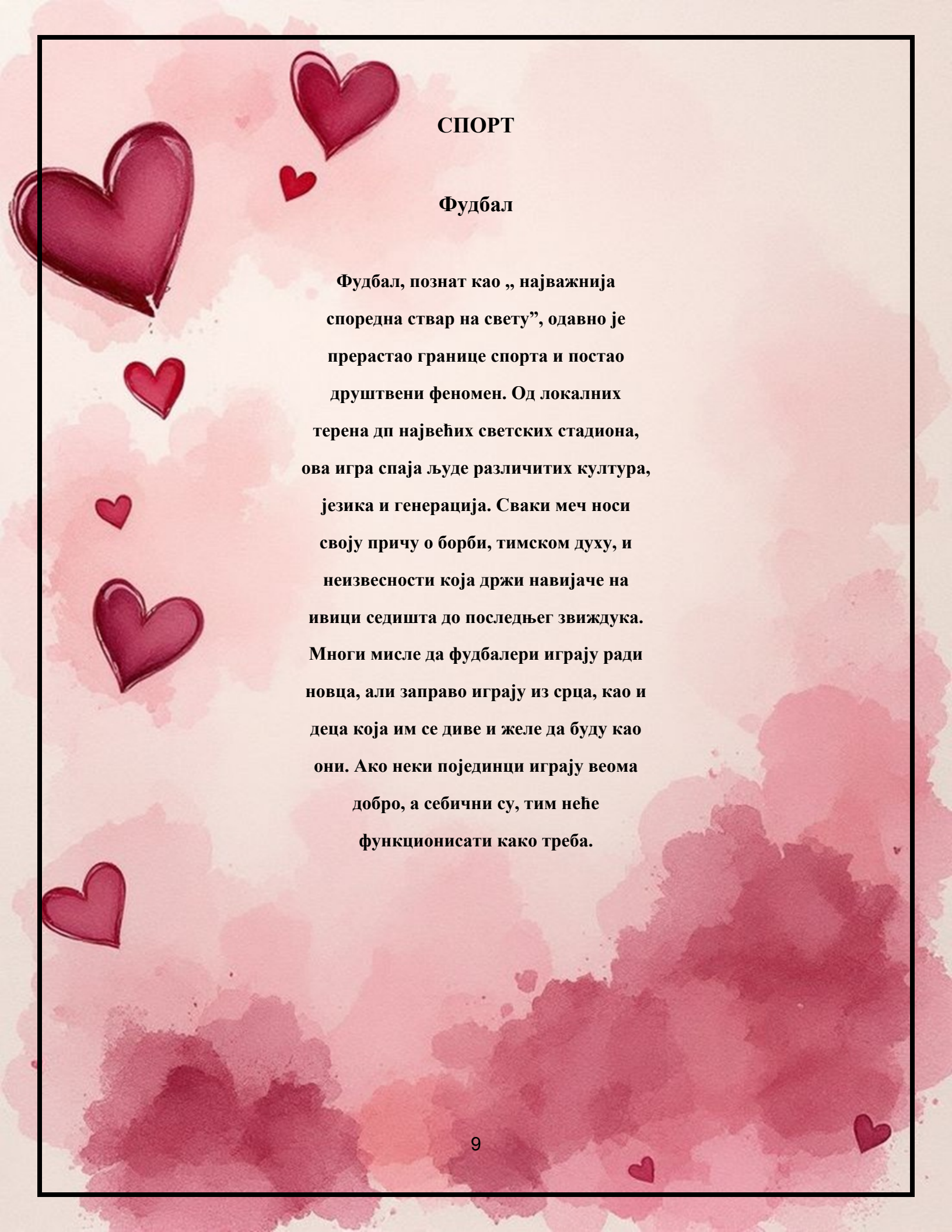
Она припада свима, без обзира на године, изглед или новац. Нажалост, данас многи мисле да је мода само оно што виде на друштвеним мрежама. Међутим, права мода није у скупим стварима, већ у начину на који неко носи оно што има. Можеш бити најмодернији човек на свету ако имаш осмех, став и сигурност у себе. Јер самопоуздање је најбољи модни детаљ који постоји. У нашој школи често видим занимљиве примере. Неки ученици имају свој препознатљив стил – неко увек носи капу, неко боји косу у живе боје, а неко једноставно комбинује старо и ново на свој начин. То је доказ да је мода једна врста уметности коју свако од нас ствара сваког дана. Мода нам не говори само шта је лепо, већ нас учи како да прихватимо себе.

Она нам помаже да се осећамо добро у својој кожи, да се не плашимо да будемо оригинални и да са поносом покажемо своју различитост.

Зато, кад следећи пут станеш пред ормар, сети се – није важно шта је модерно, већ штате чини срећним. Јер права мода не долази из продавнице, већ из срца.

Нина Ерић VIII2

Матеа Капуран VIII2

СПОРТ

Фудбал

Фудбал, познат као „најважнија споредна ствар на свету”, одавно је прерастао границе спорта и постао друштвени феномен. Од локалних терена до највећих светских стадиона, ова игра спаја људе различитих култура, језика и генерација. Сваки меч носи своју причу о борби, тимском духу, и неизвесности која држи навијаче на ивици седишта до последњег звиждука. Многи мисле да фудбалери играју ради новца, али заправо играју из срца, као и деца која им се диве и желе да буду као они. Ако неки појединци играју веома добро, а себични су, тим неће функционисати како треба.

Одбојка

Одбојка је спорт који спаја брзину, прецизност и тимски дух. Сваки поен је резултат сарадње, концентрације и уиграности целог тима. Брзи напади, снажни мечеви и атрактивне одбране. Чини је узбудљивом и непредвидивом до самог краја. Репрезентације попут Србије, Бразила и Италије поставиле су високе стандарде и инспиришу нове генерације играча. Одбојка нас учи поверењу, заједништву и борби до последњег поена, јер права снага лежи у тиму, а не појединцу.

Кошарка

Кошарка је један од најпознатијих спортова међу млађима. Она развија тимски дух, брзину размишљања и прецизност. На терену је важно да сваки играч зна своју улогу и да сарађује са остатком тима. У нашој школи, многи ученици радо играју кошарку на одморима, на физичком, или после

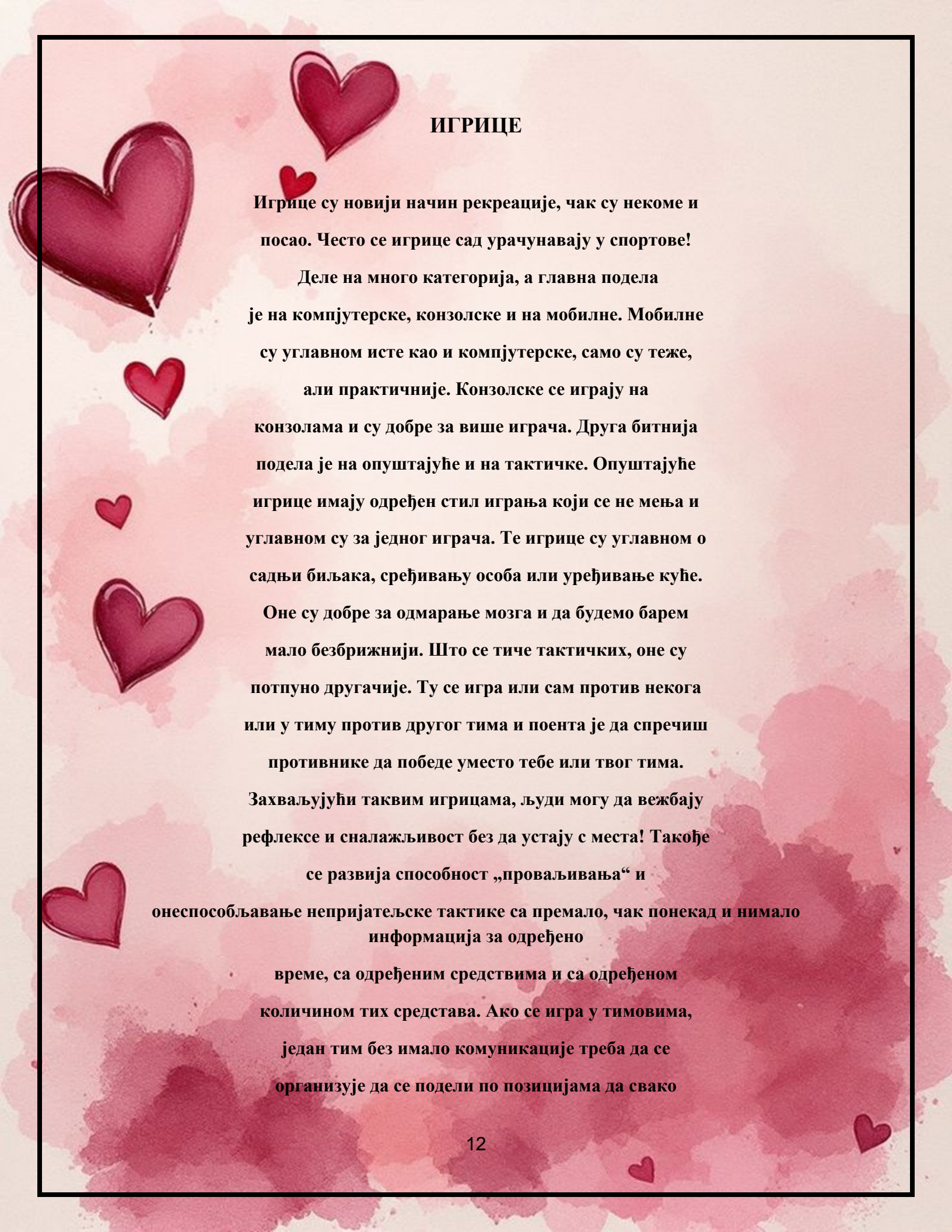

школе, а често се организују и
такмичења између одељења, где је увек
добра атмосфера.

Борилачке вештине

Борилачке вештине захтевају велику
дисциплину и самоконтролу. Оне не уче
како да се одбраниш, већ и како да
поштујеш противника и савладаш себе.
Популарне вештине су Карате, Џудо и
Теквондо, а све више младих се
одлучује да тренира неки од ових
спорта

Никола Јовановић VIII2
Вукашин Видаковић VIII2

ИГРИЦЕ

Игрице су новији начин рекреације, чак су неке и посао. Често се игрице сад урачунавају у спортове!

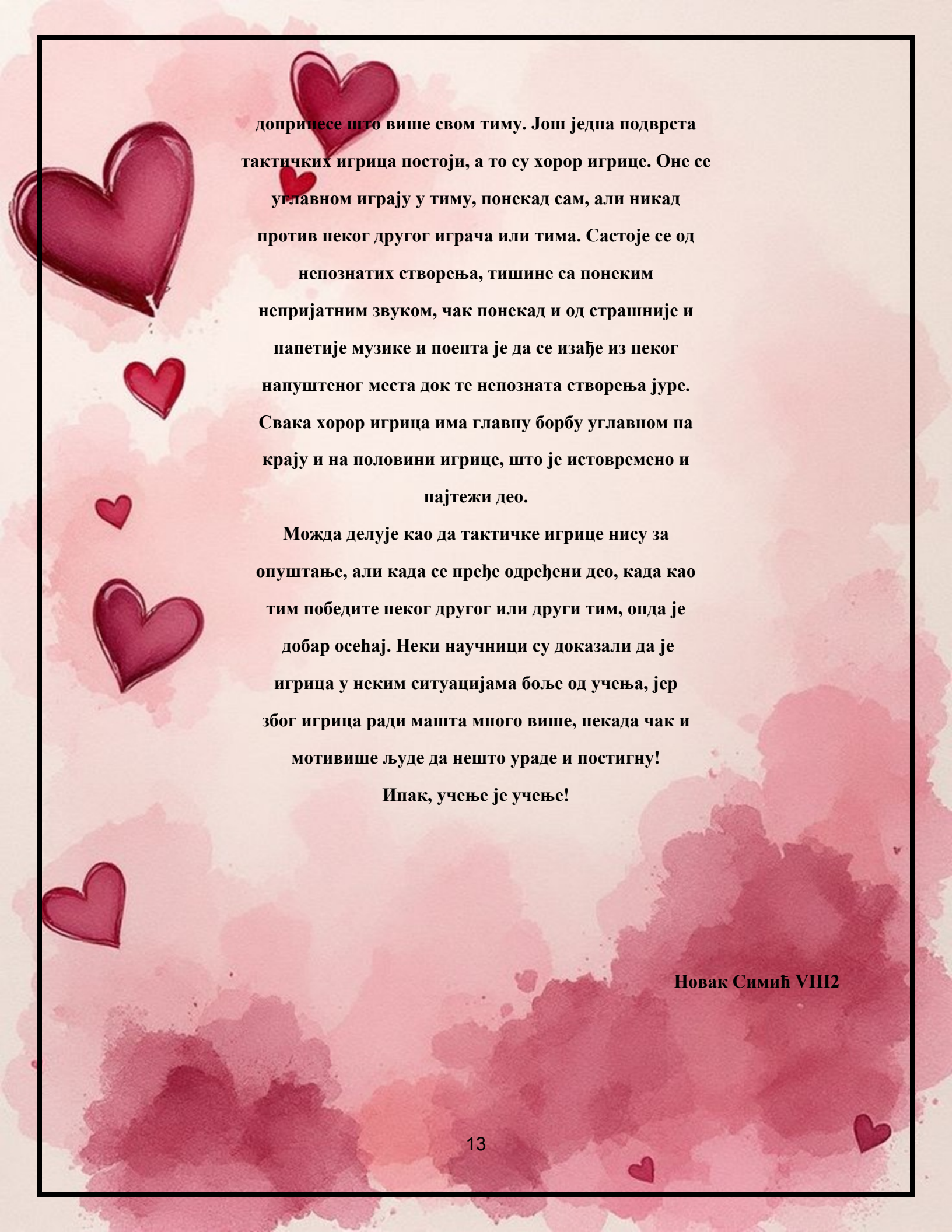
Деле на много категорија, а главна подела је на компјутерске, конзолске и на мобилне. Мобилне су углавном исте као и компјутерске, само су теже, али практичније. Конзолске се играју на конзолама и су добре за више играча. Друга битнија подела је на опуштајуће и на тактичке. Опуштајуће игрице имају одређен стил играња који се не мења и углавном су за једног играча. Те игрице су углавном о садњи биљака, сређивању особа или уређивање куће.

Оне су добре за одмарање мозга и да будемо барем мало безбрижнији. Што се тиче тактичких, оне су потпуно другачије. Ту се игра или сам против некога или у тиму против другог тима и поента је да спречиш противнике да победе уместо тебе или твог тима.

Захваљујући таквим игрицама, људи могу да вежбају рефлексе и снажљивост без да устају с места! Такође

се развија способност „проваљивања“ и онеспособљавање непријатељске тактике са премало, чак понекад и нимало информација за одређено

време, са одређеним средствима и са одређеном количином тих средстава. Ако се игра у тимовима, један тим без имало комуникације треба да се организује да се подели по позицијама да свако

допринесе што више свом тиму. Још једна подврста тактичких игрица постоји, а то су хорор игрице. Оне се углавном играју у тиму, понекад сам, али никад против неког другог играча или тима. Састоје се од непознатих створења, тишине са понеким непријатним звуком, чак понекад и од страшније и напетије музике и поента је да се изађе из неког напушеног места док те непозната створења јуре. Свака хорор игрица има главну борбу углавном на крају и на половини игрице, што је истовремено и најтежи део.

Можда делује као да тактичке игрице нису за опуштање, али када се пређе одређени део, када као тим победите неког другог или други тим, онда је добар осећај. Неки научници су доказали да је игрица у неким ситуацијама боље од учења, јер због игрица ради машта много више, некада чак и мотивише људе да нешто ураде и постигну!

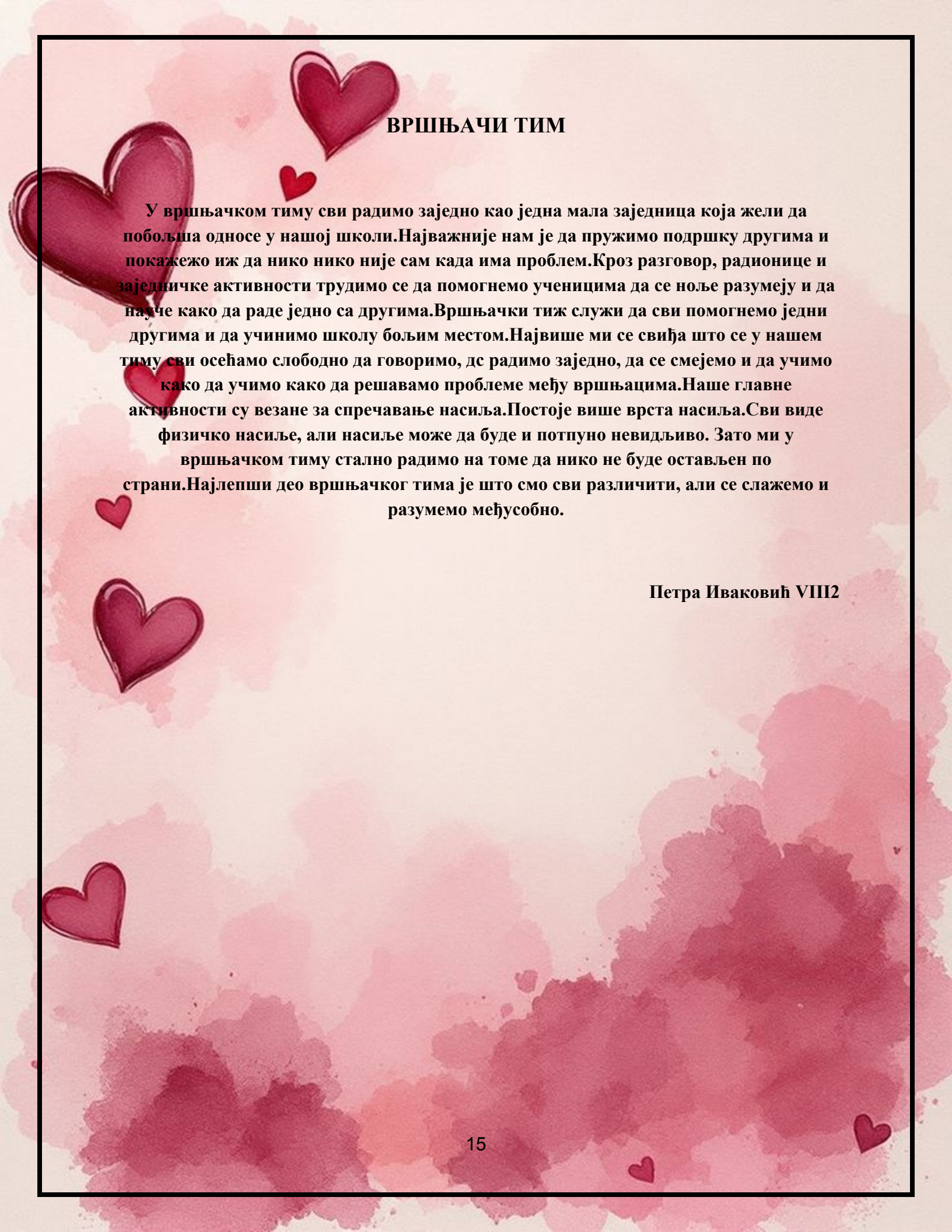
Ипак, учење је учење!

Новак Симић VIII2

УЧЕНИЧКИ ПАРЛАМЕНТ

Према Закону о основном образовању и васпитању и ове школске године је оформљен Ученички парламент. Њега чине по два представника из сваког одељења седмог и осмог разреда основне школе. Представнике из сваког одељења треба да изаберу ученици одељењске заједнице сваке школске године на часу одељењске заједнице. Ученички парламент може да сарађује са парламентима из других школа као и са организацијама које се баве положајем ученика у школи. Подршку ученицима ураду по потреби пружају и разредне старешине, директор, стручни сарадници и учитељи. Ученички парламент постоји како би и ученици школе могли да дају своје мишљење и допринесу уређивању школског простора, избору удџбеника, слободних активности и друго. Како би Ученички парламент доносио одлуке морају се пажљиво послушати и жеље ученика које бисе пренеле Школском одбору. Ученички парламент подстиче међусобну сарадњу и разумевање између ученика и наставника или стручног сарадника. Ученички парламент се бави питањима обавеза и права ученика у школи, што је од великог значаја за њихов живот у школи. У школи постоји тим за превенцију дискриминације, насиља, злостављања и занемарањивања који у свом тиму имају и представника Ученичког парламента. Представници парламента ће ове године бити посебно задужени за заштиту ученика од дискриминације, насиља, злостављања и занемаривања и интензивно ће сарађивати са Вршњачким тимом.

Лана СтошићVIII2

ВРШЊАЧИ ТИМ

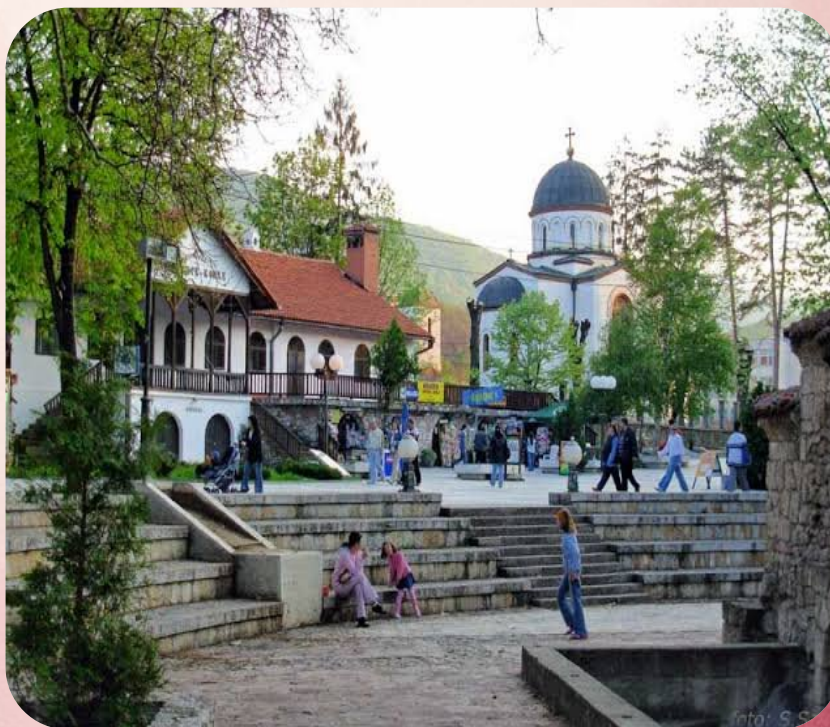
У вршњачком тиму сви радимо заједно као једна мала заједница која жели да побољша односе у нашој школи. Најважније нам је да пружимо подршку другима и покажемо им да нико нико није сам када има проблем. Кроз разговор, радионице и заједничке активности трудимо се да помогнемо ученицима да се ноље разумеју и да науче како да раде једно са другима. Вршњачки тиж служи да сви помогнемо једни другима и да учинимо школу бољим местом. Највише ми се свиђа што се у нашем тиму сви осећамо слободно да говоримо, да радимо заједно, да се смејемо и да учимо како да учимо како да решавамо проблеме међу вршњацима. Наше главне активности су везане за спречавање насиља. Постоје више врста насиља. Сви виде физичко насиље, али насиље може да буде и потпуно невидљиво. Зато ми у вршњачком тиму стално радимо на томе да нико не буде остављен по страни. Најлепши део вршњачког тима је што смо сви различити, али се слажемо и разумемо међусобно.

Петра Иваковић VIII2

ЕКСКУРЗИЈА УЧЕНИКА ОСМОГ РАЗРЕДА

Сокобања

Сокобања је бањско место окружено планинама Озреном и Девицом. Позната је по чистом ваздуху, зеленој природи и реци Моравици која протиче кроз њу. Шетња до излетишта Лептерија пружа предиван поглед на стене и стару тврђаву.

Чегар

Чегар је историјско место где се одиграла чувена битка Првог српског устанка 1809. године. На брду се данас налази споменик Стевану Синђелићу, као симбол храбрости и борбе за слободу. Мирна природа око споменика чува сећање на велику жртву.

Ниш

Ниш је град који спаја прошлост и садашњост. У њему се налази Ћеле кула — неми споменик храбрости, који својом тишином подсећа на борбу за слободу. Од 952 лобање, после свих ратних операција, остало их је само 58, од тога најмања лобања припада детету од 11 година.

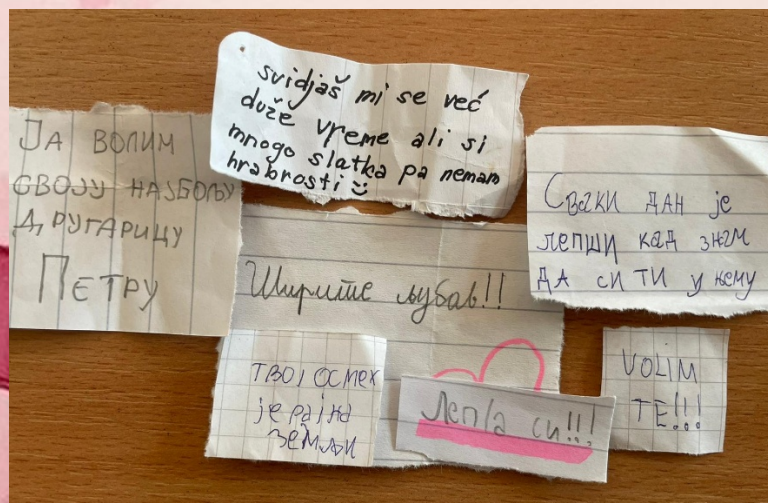
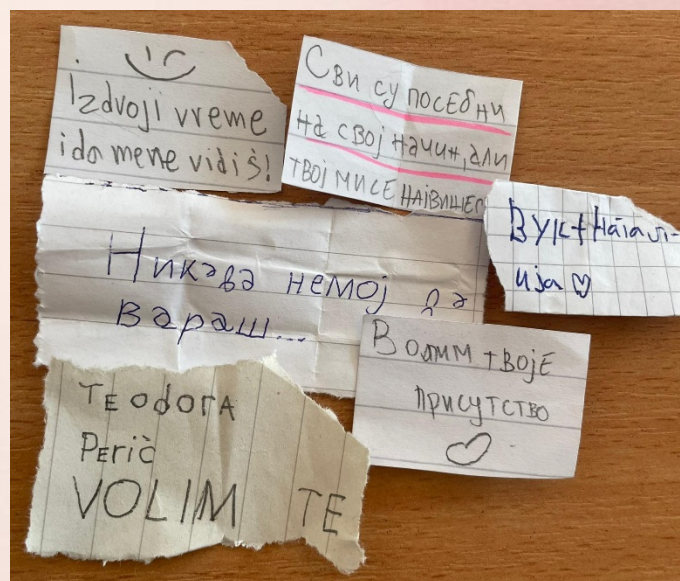
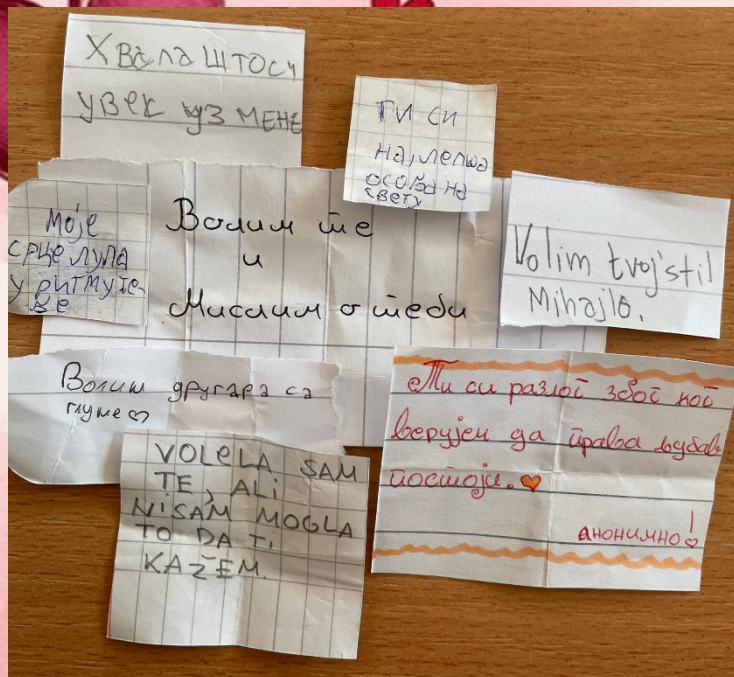
Нишка тврђава, окружена зеленилом и реком Нишавом, прича причу стару вековима, док Медијана открива трагове римског доба и раскошне мозаике из времена цара Константина Великог. Свако место у Нишу носи делић историје који оживи пред очима сваког посетиоца.

Матеа Капуран VIII2

Нина Ерић VIII2

ЉУБАВНЕ ПОРУКЕ

Ниси само особа коју
волим-ти си мир
у мом касутишину
која говори више од
речи и пометуком
проналазим све оно
што сам мислила да
не постоји.

Ja volim Lenu
FORU

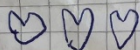
Свиђа ми се Стефан
П... ♡

Ивче. ♡

Заграи ме. Као што си
урадио пре свих ових
година...

Највише
важи младењ-
кама. (највише)

Имам очи
само за
твоје!!!

"ПРЕДСТА СИ КАД МЕ
ДАШЕШ ТО И ЈЕСТЕ
ПРОБЛЕМ"

Волим те!!!

За слободу на слободу
последи један љубавник?

Dopadaj mi se
puno Soso!

Новаче свиђа ми се!

Сте.Ил.

Љубавна
ВОЛИМЕ

Анарија Стојановић је
много лепа.

Молим те ме заграи ме
и ниста: lukic. mada

Чула сам да је Новак (Стефан)
Ромео из представа. Има много
лепу косу и леп глас. ♡
ОД С

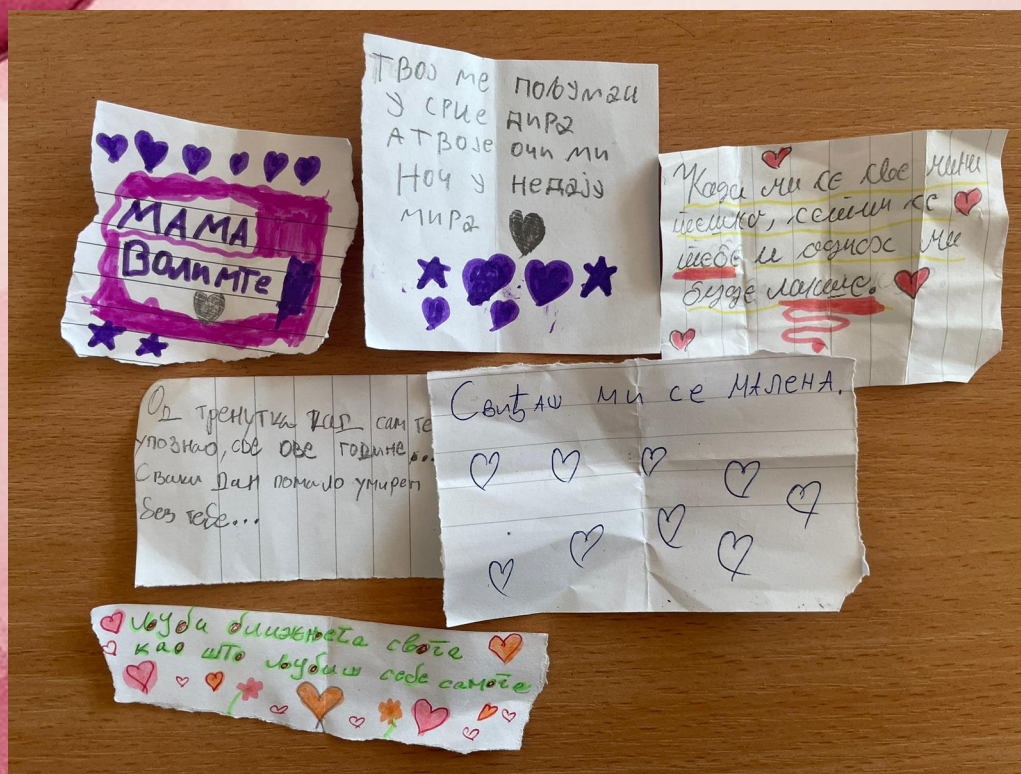
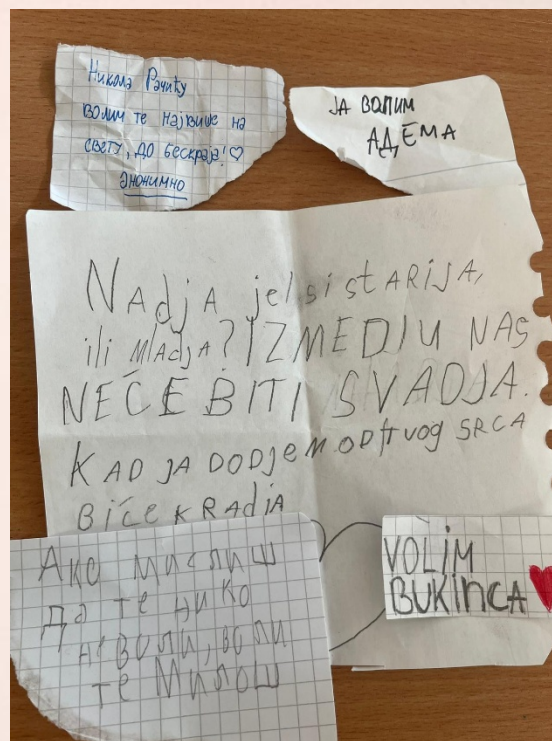
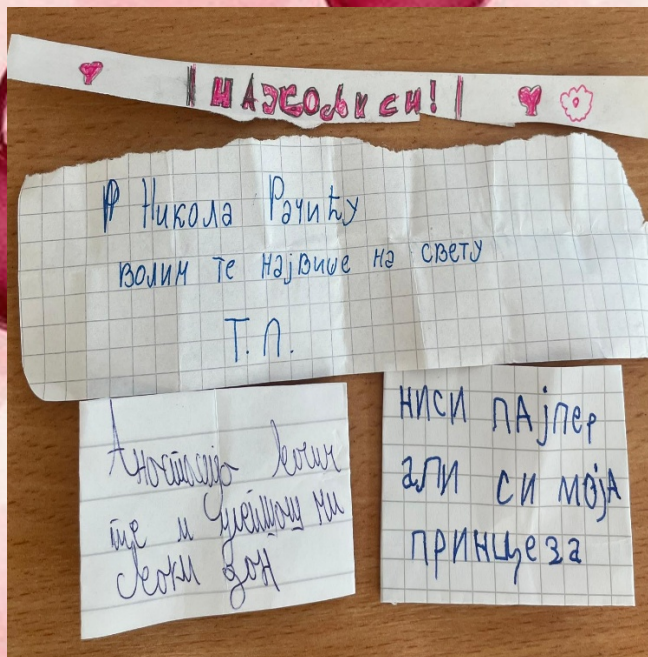
Волим те птице што се проширују
моја прозора, ајде у њиховој коју држа

Мислим да си Огден
Маријановић много лепо
уз једну девојку из
8/и ♡ Од А...

Моја симпатија
МЕ НЕВОЛИ ☹

Vo /im te

Tosico ♡ ♡
♡ ♡ ♡

Изложба радова даровитих ученика ОШ “Јован Поповић”

среда, 11. јун 2025.
почетак у 19 часова

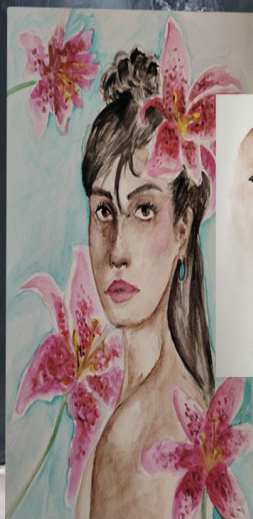
Установа културе “Влада Дивљан”
Мултимедијална сала
Митрополита Петра 8
Београд

Слике и цртежи који приказују
креативност, оригиналност
и посвећеност младих уметника

Улаз слободан!

Центар за културу
ВЛАДА ДИВЉАН

УЧЕНИЧКИ РАДОВИ

Миша Миљковић 5/4

Сара Трајковић 5/2

Ирина Јакшић 5/4

Тео Косић 5/4

Миња Пековић 5/4

Петра Радаковић 6/4
ОШ "Јован Поповић"

Миња Пековић 5/4

Миња Миљковић 5/4

Алекса Штрбачки 5/3

Трагови

Некада давно био је један пети разред, клупа у средини и велика зелена табла на зиду. Били смо једино одељење које је те године учило енглески језик и први пут је и уведен као наставни предмет у ту школу. Главни је био француски. Било је то доба када су се куповали само школски уџбеници, а ретко када нека друга књига. Новца је било само за неопходне ствари. Зато је ваљда тих година полазаак у школу имао посебан значај, свечани тренутак кад родитељи имају жељу и решеност да све учине да њихова деца заврше школу и живе лепшим животом него они.

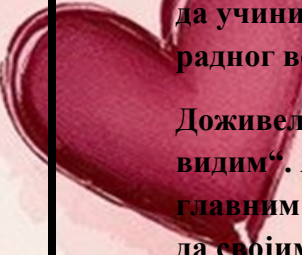
Дошао је и први час енглеског језика. У учионицу је ушао један млад и весео наставник, представио се и рекао да ће нас научити да се играмо са речима које дају посебну моћ јер се разликују од нашег језика. Са његовим доласком на час сви смо се осећали као Алиса у земљи чуда. Сваки час је био занимљив и другачији јер свака реч је стварала слику у различитим бојама, слику на којој сте могли да чујете гласове и да сваки предмет оживи. Права чаролија!

Успео је у томе што је рекао и научио нас да можемо да полетимо кад пожелимо у неки лепши свет, да својој машти пустимо на вољу и комбинујући те стране речи имамо своје слике и на њима свој садржај.

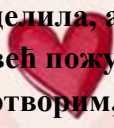
Када је требало бирати средњу школу, важно је било сачувати ту моћ да ствараш нове слике и бирала се она у којој се енглески учио четири пута недељно. У тој школи су се отварале нове и, из дана у дан, још занимљивије слике. Свака страна часописа на страном језику који смо редовно добијали, била је прозор у неки нови свет. Професор је знао да нас тако својом причом „поведе“ у нека далека места до којих можда никада нећемо стићи, али је увек говорио да не заборавимо да путовање отвара очи, ум и душу, да кроз то боље разумемо друге људе и да не заборавимо да доброта, љубав према свему и љубазност чине основу свега. Увек је истицао број људи који говоре енглески широм света и да ћемо имати средство са којим можемо поделити са другим људима оно што је основа свега.

Бескрајну захвалност дугујем овим дивним људима који су умели да нас науче да стварамо свој чаробан и радостан свет и који су својим примером показивали своје вредности и били узор.

Умели смо некако својим радом да покажемо поштовање за сваки њихов труд и задовољство је било обострано. Чинило ми се да нема светијег занимања од тога да деци умеш да приредиш радост и направиш чаролију. Једна моја мала рођака је била тешко болесна и умрла је са десет година, а сећам се тих њених последњих дана када ме молила да јој донесем неку занимљиву књигу да јој прочитам јер би тако

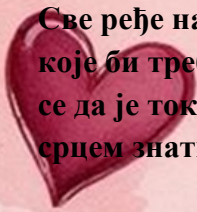
заборавила на болове, јер је и њена учитељица од школе направила за њу чаролију. То је био тренутак када сам имала потребу да упознам што више деце и бар покушам да учиним нешто за њих, да од речи направим игру као што су ме учили. На почетку радног века, док није било дигиталног света, деца су била пажљива и вредна.

Доживела сам да и мени неко каже „ Волим да слушам. Кад причате, увек слике видим“. Ако смо читали неку причу, данима би трчали да ми кажу своје мишљење о главним ликовима, или покажу цртеж за који се идеја јавила за време часа. Знали су да својим одговорима улепшају и њима и мени дан и да нам то буде заједничка мотивација за следећи час. Знали су да се искрено радују свему. Радост и туга се делила, а врло често и нека тајна обично написана на неком парчету папира који је већ пожутео, али има посебну вредност и још се чува као драгоценост. Кад год га отворим, успомена је још жива. Данима су ми слали писма кад сам прешла у другу школу у ковертима које су сами правили. Био је и позив једне Ане за њену дипломску представу, а рекла ми је да је одлучила да постане глумица због драмских текстова које смо радили на часовима.

Радост је била и жеља једног 3/7 да будете на прослави 25 година њихове матуре.

И безброј је таквих ситница које живот значе и трагова који ми испуњавају душу. Све ређе наша реч оставља траг јер су завладале неке друге вредности и губе се оне које би требало бити основа свега како је говорио професор из средње школе. Надам се да је током рада остало неко зрно из кога ће неко које умео да слуша душом и срцем знати да поново развије чаролију за добробит свих.

Наставница енглеског језика,

Вера Зечевић

ЉУБАВ

-Љубав је најчистије и најјаче, али и најболнијеосећање које човек може да доживи. Она не може да се види, а мења све што дотакне. Љубав је тиха попут шапата, али моћна као олуја. Она не пита кога ће пронаћи, не бира ни време ни место, једноставно се догоди, као светлост која изненада обасја и најмрачнији део душе.

-Без љубави, живот би био само низ дана који личе један на други, без боје, топлине и смисла. Љубав је оно што даје смисао сваком јутру и свакој ноћи. Када волиш, све изгледа другачије, и киша, и ветар, и тишина. Чак и бол има неку нову дубину, јер знаш да осећаш, да живиш.

-Љубав има хиљаду облика. То није само осећање између двоје заљубљених-то је поглед мајке пун бриге и поноса, то је рука пријатеља која те подигне када паднеш, то је загрљај који говори више од хиљаду речи. Љубав је када неко зна твоју тишину боље него твоје речи. Када те неко разуме и онда кад ништа не кажеш.

-Права љубав не тражи ништа за узврат. Она не мери, не упоређује, не суди. Она даје, и баш у томе налази своју снагу. Кад волиш искрено, не гледаш на ситнице, не бројиш грешке. Није савршена, али јесте истинска.

Љубав нас чини бољима, мекшима, храбријима.

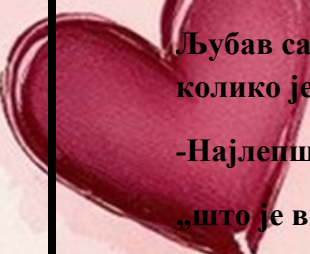
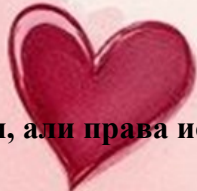
Научи нас да праштамо, да разумемо, да ћутимо кад треба, али и да кажемо оно што никад не бисмо рекли да није из срца.

-Али љубав није увек лака. Она зна да заболи. Зна да нас сломи, да нас разбије на комаде, да нас натера да преиспитамо све. Ипак, свака љубав, чак и она која не траје заувек, оставља траг.

Можда нас промени, можда нас научи да будемо јаки, али никада нас не оставља истима. Љубав је учитељ који не говори много, али нас учи најважнијим лекцијама.

-Постоји нешто свето у љубави. Она не пита ни за године, изглед, ни за мане. Она спаја душе, чак и кад их дели даљина. Понекад живи у погледу, осмеху, у тишини.

Љубав не мора да буде изговорена да би била истинита. Неке најдубље љубави никад нису речима изречене, оне постоје у сваком уздаху, у сваком погледу који траје секунд дуже него што би требало.

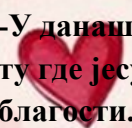
-Кажу да љубав боли, али права истина је да љубав никада не боли, него њено одсуство.

Љубав сама по себи лечи, улепшава и отвара срце. Само кад је изгубимо, схватимо колико је драгоцен.

-Најлепши део љубави је што се не може потрошити:

„што је више дајемо, више је добијамо”.

Љубав је једино богатство које се умножава дељењем.

-У данашњем свету, где су речи често празне, а људи у журби да буду било где осим ту где јесу, љубав је оно што нас враћа истини. Учи нас стрпљењу, разумевању и благодати. Показује нам да вредимо, да смо важни и да нисмо сами.

Љубав не тражи савршене људе, она нас чини бољима управо зато што нисмо савршени.

-Љубав је храброст. Храброст да се отвориш, да покажеш рањивост, да пружиш срце не знајући хоће

ли бити прихваћено. Али тек када се усудимо да волимо, почињемо заиста да живимо. Јер све друго је пролазно- новац, успеси, признања; само оно што смо волели остаје.

-Кад време прође, сетићемо се лица, погледа, реченица које су нас грејале. Сетићемо се људи који су нас волели искрено, без интереса и маски.

И тада ћемо схватити да љубав не умире- мења се, али остаје у сећању, у срцу, у делу нас који никада не стари.

-Зато чувај љубав. У породици, пријатељству, у онима који ти значе. Чувај је у сваком осмеху који ти поправи дан, у сваком искреном загрљају, у свакој сузи која није узалуд. Љубав је оно што нас повезује са светом, са Богом, и једне са другима.

-Јер када све друго утихне, када нестану речи, када се
светла погасе, када време стане- само љубав остаје.

Она је тишина која говори, светлост која се не гаси, и
вечност која стане у једно срце.

Матеа Капуран VIII2

„Једним погледом створила си свет, једном поруком почео је лет...”

ЧЕЖЊА

Сањам да ћеш доћи:

Јер миришу ноћи, а дрвеће листа,
И ново се цвеће сваког јутра роди;
Јер осмеси љупки играју по води,
И пролетњим небом што од среће блиста.

Јер пупе тополе, и као да хоће
К небу, пуне топле, набујале жуди;
Јер у души биља љубав већ се буди,
И мирисним снегом осуло се воће;

Јер због тебе чежње у ваздуху плове;
Сву природу Господ за твој дочек кити.
Цвеће, воде, магле, јабланови вити,
Све около мене чека те и зове.

Дођи! Снови моји у густоме роју
Теби лете. Дођи, без тебе се пати!
Дођи! Све крај мене осмех ће ти дати
И у свему чежњу опазићеш моју.

Десанка Максимовић

МОЈА ШКОЛА „ЈОВАН ПОПОВИЋ“

Када зажмурим и помислим на моју школу „Јован Поповић“, пред очима ми се појави дугачак ходник који мирише на детињство. Ту су моји први љубавни погледи, прва пријатељства, смех и сузе.

Када сам кренула у први разред, нисам се осећала усамљено зато што сам већ имала много другара из вртића. Сви смо једва чекали да заједно уђемо у школу, да добијемо своје ранчеве, свеске и оловке и да научимо нешто ново. Од првог дана у нашој учионици било је пуно смеха, шапата и веселих погледа. Како су пролазиле године, моја школа је постала мој други дом. Свака учионица чувала је понеку нашу успомену – од првих петица и цртежа на зидовима, до заједничких прича и тајне које су се стварале на одморима. А било је и доста симпатија. Још од нижих разреда појављивале су се прве поруке, стидљиви осмеси и погледи који су трајали дуже него обично. Неки су брзо нестајали, а неки су постали лепа сећања која нас и данас насмеју када их поменемо.

Учитељи и наставници су нас учили да верујемо у себе, да будемо добри једни према другима и да никада не одустајемо од својих снова. Посебно памтим један тренутак у петом разреду када сам први пут изашла пред таблу да прочитам свој састав. Срце ми је лупало као да ће искочити, дланови су ми се знојили, а колена клецала. Ипак, када сам погледала своје другаре, сви су ми се насмешили и охрабрили ме. Тај тренутак никада нећу заборавити- цела учионица је била пуна тоpline, као да су ме сви грлили невидљивим рукама. Међу њима је била моја тадашња симпатија. Сећам се како ми се насмејао, онако тихо и искрено, и тај осмех ми је давао храброст на наставим да читам. После часа, када је рекао да му се мој састав јако свидео, цео дан сам се смешкала.

Тада сам схватила како је лепо када те неко подржи, био то друг, другарица или симпатија. Такви тренјуци остају заувек у срцу и науче те да се храброст често крије у сомеху неко ко ти значи. Сада сам седми разред, и даље се дружим са својим старим другарима из вртића, али сам стекла и пуно нових.

Сваки дан у мојој школи доноси нешто лепо- нови осмех, шалу, успомену, а понекад и нову симпатију.

Када једног дана одем из ове школе, понела бих са собом не само књиге и свеске, већ и све тренутке који су од мене направили бољу особу.

Моја школа није само зграда, онаје заувек део мог живота и срца.

Ленка Копривица VII2

У знак сећања на Владу Дивљана

Данас се сећамо Владе Дивљана -уметника чији је глас и музика обликовао генерације, који је својим песмама причао приче о љубави, слободи и сновима. Његова креативност била је неухватљива, његова енергија – непоновљива, а сваки тон који је створио носи са собом траг његове душе.

Влада Дивљан је био више од музичара; био је визионар који је својим уметничким трагом осветљавао путеве младима, инспирисао их да сањају и верују у сопствену аутентичност. Његове песме и данас живе, ширећи емоције које су надилазиле време и простор.

Сећање на њега није туга, већ захвалност – за сваки стих, сваки акорд, за сву искреност коју је оставио у музици. И док његове ноте одјекују у нашим срцима, Влада Дивљан остаје вечан – јер истинска уметност не умире.

Наставница музичке културе,

Тијана Ашковић

„ЈОВАН ПОПОВИЋ“, ХИМНА ШКОЛЕ

У лепом Банату
Ко Сунце да блиста
Кикинда његов родни град
У њој је велику започео борбу
Још док је био млад.

Јован Поповић, књижевних и ратник
У свом га срцу носи школа ова.
Он је један од бројних великана,
Неимара налепших снова.

Памтиће се ове песме глас
Што нам школа носи име великана
Понос је за све нас.

Борио се пушком и пером против фашизма и мрака
Борио се и писао искрено и топло о подвизима наших јунака.

Јован Поповић
У свом срцу те носи школа ова.
Великане, неимаре најлепших снова.

